

1852

ΦΥΛΛ. 46

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ
 ΗΘΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ
 (Εκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΚΕΦ. Α΄.

Ὁ Πύργος τοῦ Βαλδοβέργον.

Καθ' ἣν ἐπογὴν τὸ σύστημα τῶν εὐγενῶν κατε-
 χεν ἀκόμη ἐν Σουαβίᾳ τῆς Γερμανίας τὰ πολυ-
 αριθμὰ ἐκεῖνα τιμάρια τὰ κοσμοῦντα τὴν χώραν,
 ἔζη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἐρυνίου ὁδοῦ ἡ Μέλσος ὁ
 κόμης Ἑρρίκος ἐκ Βαλδοβέργης, μόνον ἀποβλάττειμα
 οἰκογενεῖας ἀρχαίας καὶ εὐκαλεῖς· ἡ δὲ συμβί-
 βη αὐτοῦ

ἦτο ὁδώρα, πρωτότυπον σωφροσύνης καὶ εὐσεβείας, κα-
 τήγετο ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Στάουρεν, καὶ ὁ Θεὸς· εὐλό-
 γησε τὴν ἔνωσιν ἀμφοτέρων, διότι, εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώ-
 του ἔτους ἀπέκτισαν τέκνον, ὅπερ ἔδιδε τὰς καλλί-
 στας ἐλπίδας.

Ὁ μικρὸς Ὄθων καθίσα εὐτυχεῖς τοὺς γονεῖς του,
 ἰγαλὸς ὢν καὶ πρὸ πάντων εὐάγωγος εἰς τὰ μαθήμα-
 τα τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς, αἵτινα ἐλάμβανε παρὰ
 τῆς μητρός του· ὁ δὲ Ἑρρίκος ἐνησχολεῖτο κυρίως ἐν
 τῶν παρτικουλῶν εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις, ἀπο-
 τελούσας τότε αὐτῶν μέρος τῆς ἱπποτικῆς ἀγωγῆς.

Οὕτως εὐδὲν ἐλείπετο τῆς εὐτυχίας τῶν δύο συζύ-
 γων, εἰσινες ἀπορεύοντες τὰς ἡδονὰς, ὥς ἱκανὰς νὰ
 ταράττωσι τὴν εἰρήνην τοῦ πύργου των, ἠπειλάμβανον
 μόνον τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην γαλήνην, ἣν διαχέει εἰς
 τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἄσκησις τῶν πρὸς Θεὸν
 καθηκόντων καὶ πρὸς ταῦτοις ἐτέρποντο χορηγούντες
 πρὸς τοὺς ὑποτελεῖς των γενναιοτάτας εὐεργετίας.

Φυλ. 46.

Φίλους εἶχον δλίγους, ἀλλ' οἵφιλοι οὗτοι ἦσαν ἐκ-
λελεγμένοι μεταξὺ τῶν μᾶλλον τιμωμένων παρὰ τοῖς
πéριξ εὐγενέσι.

Εὐδαίμων εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἡσυχίας ἐστίας τῆς,
ἡ οἰκογένεια τοῦ Βαλδοβέργου ἦν εὐδαιμονιστέρα, ὅταν
τερπνόν· ἔαρ ἤρχετο ἀποδιώκον τὰς κρυερὰς τοῦ χει-
μῶνος πάχυνας. Μετὰ πόσης γλυκείας εὐχαριστήσεως,
ὁ κόμης συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν υἱὸν καὶ τὴν σύζυγόν
του περιεπάτει τότε ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ Πύργου,
ἀκροώμενος μετὰ προσοχῆς τῶν καλαζημάτων τῶν
πτηνῶν, τοῦ δρόμου τῶν μελισσῶν, καὶ τῶν κυ-
κηθμῶν τῆς ἀγέλης, φαινομένων ἀπάτων ἐπὶ ἐνοῦσι
τῇ ρωγῇ, τῶν ἵνα ἐξυμνήτωσι τὴν ἐπάνοδον τῆς κα-
λῆς ὥρας! Αἱ καρδίαι τῶν τότε συνεκινούντο, καί,
στρέφοντες τὰ βλέμματά των πρὸς τὸν οὐρανόν, πύ-
χαρίστουν τῇ θαίνᾳ ἀγαθότητι, διὰ τὸς χάριτας αἱ
τοῖς ἐπεδαψίλευεν.

Ὁ ἱππότης λαμβάνων τὸ τέκνον ἐπὶ τῶν βραχιόνων
του, τῷ εἰδείκνυε πάντα τῆς ἀνχανισμένης φύσεως
τὰ θαυμάσια, καὶ τῷ ὠμίλει περὶ τῆς παντοδυνείας
τοῦ Δημιουργοῦ. Καὶ τὸ μὲν ἐκπαληγμένον παιδίον
ἐσταύρωνε τὰς μικρὰς του χεῖρας, αἱ δ' αὖτε χαί-
ροντες ἐκάλυπτον αὐτὸ μετὰ φίληματα καὶ τῷ αὖ εἰ-
δὸν τὰς τρυφερώτερας θεωρίας. Ὅταν δ' αἱ δύο τε-
λεῖς τοῦ κόμητος εἰσέρχοντο εἰς τὰ ταπεινά των ἐν-
δαιτήματα, ἔλεγον πρὸς τὰς γυναῖκάς των· «Σήμερον
ἴδομεν τὸν ἀγαθὸν ἡμῶν κύριον περιπατοῦντα ἐπὶ τοῦ
δώματος· μετ' πόσης μᾶς ἐχαίρεισεν ἀγαθότητος!
— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν σώξῃ, ἀπεκρίνοντο ἐκείναι, καὶ
ἡ χάρις αὐτοῦ νὰ ᾖ μετὰ τῆς συζύγου, τοῦ τέκνου
καὶ ἀπάσης τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ!»

Ὁ Ὀθων εἶχεν ἐραυότερ οὐκ ἦτοεν ἡ αἰ γυναικίς
του τὴν συμπάθειαν τῶν ὑποτακόντων καὶ ὅτι, μετὰ
τὸ θέρος, εἰς θ' παντοτε δόξα παρὰ τῶν ἡγετῶν τὰ
παιδιά των περίξ χωρίων νὰ σταχυοθῶν ἦσαν ἐπὶ
τῶν ἀγρῶν, ὁ Ὀθων εἶχε πάντα δι' ἐκεί-
να παρὰ τοῦ πατρὸς του δειγμάτων ὀλίγα στέγνων
καὶ τὰ διένεμε μόνος του εἰς τοὺς νέους στα-
χυολόγους.

Τὸ δὲ φθινόπωρον ἀπελθόντων πολλῶν δουλικῶν
σειῶν· τότε ἦσαν ἡ ἐποχὴ τοῦ κυνηγίου, καὶ ὁ ἔρως
συνοδιέμετο σχεδὸν πάντοτε εἰς τὰς ἐνδονεὺς αὐτοῦ
ἀπὸ τὸν υἱὸν του, ὃν ἤθελεν οὕτω νὰ συναθροίσῃ εἰς
εἰς τὰς κλισυαίαις καὶ τὰς κυθύνους. Μετὰ πόσης
χαρᾶς ἡ ἀγαθὴ Θεοδώρα ἐφοίτων εἰς τὰς ἀρχαίας
τῆς τὸν υἱὸν τῆς, ἐπιστρέφοντα αὐτῇ, καὶ μετὰ πό-
σης εὐφραδειᾶς ὡμίλει ὁ κόμης περὶ τῆς νεῆς του
γενναϊότητος καὶ τῶν πρώτων αὐτοῦ κατὰ θυμὸν.

Κατ' ἑτος μετὰ τὸν τρυφερόν ὁ ἱππότης εἶδε συμ-
πόσιον εἰς τοὺς ὑποτακτικούς εἰς τὴν προαύλιαν τοῦ
πύργου ἐτίθεντο πρᾶξιαι, ἄλλοις φηγόντων, ὁ δὲ
κόμης καὶ ἡ σύζυγός του ἐκάθητο ἐν τῷ μέσῳ τῶν
προκρίτων τῆς παιχίρου, ἐν ᾧ ὁ Ὀθων ἐπαίει μὲν
τὰ παιδιά των. Ἀνακρίθμενοι προσέδοσαν ἐκείνους εἰς
ἀγείαν τῶν ἀγαθῶν Κυρίων, καὶ αἱ ἀνεπαρμῆσαι ἐκ-
φράζουσαι τὴν εἰς αὐτοὺς ἀφωσίαν καὶ τὴν χαρὰν
τῶν συμποσιαζόντων, καὶ ἀντηχοῦμεναι εἰς τὰ περίξ,

διεφελλίστοντο εἰς τὰ δάση καὶ τὰς κοιλάδας, ὡς τοῦ
κεραυνῶ δὲ μικρὸς πάταγος.

Μετὰ δὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ χειμῶνος, ὅλοι αἱ ἀπολαύ-
σεις τῆς οἰκογενείας τοῦ Βαλδοβέργου συνεκέντροντο
ἐντὸς τοῦ πύργου τῆς. Καὶ τὸ ἐσπέρας ἡ μὲν Θεο-
δώρα, ἀπὸ προσήγουσα εἰς τὸ παρεκκλήσιον ὁ κατ' ἰ-
δαιτέραν εὐδοσίαν, ὁ μὲν σεν εἰς τὴν Θεορήτορα,
ἤρχετο καὶ ἡμέρη ἐπὶ τοῦ τῆς ἡσυχίας, ἡ ἐφύλλεν ἄ-
σματὰ θρησκευτὰ καὶ συνώδεον οὐτὰ μὲν τὴν χα-
ραν τῆς. Ὁ δὲ κόμης, ἐπειτὴ φθὼν ἐπὶ τοῦ σώματος
πληγὰς, δῶρα ἀρχαίων μαχῶν, ἡθύνετο τὸ ψυ-
χας περισσότερο, ἐθρυκνύετο παρὰ τὴν ἐστίαν,
καὶ ἐπηγύμνος εἰς τὸν οὐδὲν του τὰ ἀδραγαθήματα
καὶ τὰς ἐρατὰς τῶν προγόνων του, ὠρελίζτο καὶ ἐξ
αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων συμβεβηκότων εἰς τὸν ἐμπνεύσει
τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν μετὰ κρίσεως ἀποφυγὴν
παντὸς κακοῦ. Διέκρινε δὲ ἀπὸ καρδίας εἰς καὶ, ὃν τὰς
δηήσεις του. Ἐν τῇ ὀλίγῃ κακῇ ὁρίστην εἰς τὸ
προπτορῶν αὐτοῦ κ' πελόν.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη, προσηλὴ εἰς τοὺς ὑπο-
τακτικούς αὐτῆς, οἷοντες ἔχονον καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα των
πρὸς ὑπεράσπιν τῆς, ἦτο σιδηρὴ καὶ εἰς ἔλους ἐν-
γίνει τοὺς περίξ ἀρχοντας, καὶ τοὶ ἔχοντα ὀλίγα
αὐτῶν οὐδέποτε καθότι τοιαύτη ἦτο τοῦ κόμητος
ἡ ἀρχή· «Μὴ ἐγὼ μὲν, ἔλεγε, ν' ἀρέσκωνται εἰς τοὺς
ἀνθρώπους, καὶ δὲ ἀδόξος εἶναι ἡ κρίσις των, ἀπό-
ταν ἡ συνείδησις ἡμῶν ἀναπαύεται, πληροφοροῦσα
ἡμᾶς ὅτι ἐξεπληρώσαμεν τὸ καθήκον μας, καὶ ὡς
προσπαθῶμεν νὰ ἡμεῖς τῷ Θεῷ ἀρεστοί. Μακάριοι
θελομεν εἶναι πάντοτε, ἐν ᾧ Θεὸς ἐστὶ μετὰ ἡμῶν, καὶ
ὅταν ἡμεῖς ἀνιῶμεθα ὀλοκλήρως εἰς τὴν εἰρήνην του πρό-
νοου, καὶ ἔνθα ἔσται ὁ ἐπαλαμῶν ἐκείνους τὴν
ἀρετὴν αὐτῶν καὶ εἰς τὸν Ὀθωνα, ἵνα καὶ οὗτος εὖρῃ
ἐν τῇ βελούτερῃ παρηγορίᾳ ἐν ἡμέραις δοκιμασίας.
Ἀλλ' ἐπὶ τῇ ταχυῇ κατὰ πτωσι, καθ' ἣν ἐπραγ-
ματίζοντο ὁ ἔρως τοῦ λόγου του. Καὶ αὐτὸς
ὡς πάντες αἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον, ἐπρεπε νὰ δοκι-
μασθῇ διὰ τῆς εὐτυχίας, καὶ ὡς χριστιανός, ἐπρεπε
νὰ εὖρῃ τὸν σταυρόν τοῦ Κυρίου του.

Ὁ ἱππότης διέτριχος ὁ Φελοάγγελος, ἀντὶς ἀρπαξ-
εὶ σκληρός, πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχεν ἀδικεῖς ἀξιώσεις
ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς ἀρχοντας τῆς Βαλδοβέργου ἀνηκου-
στῶν γυναικῶν. Ἡ δυνάμενος δὲ νὰ υποχρεώσῃ δι' ἀπει-
λῶν τὸν ἔρως ἵνα παραιτηθῇ τῆς κατοχῆς αὐτῶν,
κατέφυγεν εἰς τὴν βίαν, καὶ πολλὰς ἐλαλῶντας τὰ
κτήματα τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου ἀρχηγῶν, καὶ ἐπυρπόλησε
τὰς ἀποθήκας του.

Ὁ ἔρως ἀντέτοξε βίαν εἰς τὴν βίαν, καὶ, ἀπὸ
ἐπαλῆς τοὺς ἀπεπαλμένους κατατακόπου τοῦ δι-
τρίγυ, ἤλπισεν ὅτι δύναται ἐκ νέου νὰ ζῇ ἐν
εἰρήνῃ, ὅτε ὁ ἱππότης Φελοάγγελος ἀναστῇ εἰς
τὰ περίξ τοῦ Πύργου ἐπὶ κεφαλῆς πολυαριθμοτέρου σί-
φους, καὶ ἤρξατο νὰ λαμβανέτω καὶ κατεργάζετο κα-
τὰ τὴν γῶραν.

Ὁ κόμης προσεκύλισαν ἄλους τοὺς εἰς αὐτὸν ὑπο-
τακτικούς, καὶ ἐν τῷ αἵμα πᾶσαι αἱ αὐλαὶ τοῦ πύργου
ἐκλήρωθησαν ἀνδρῶν ὀπλισμένων καὶ ἐτοίμων
νὰ ὑπερασπίσωσι τὸν Κύριόν των. Τέλος ἐφάνη καὶ ὁ

Ἐρρίκος αὐτὸς ἐν πλήρει πανοπλίᾳ, καὶ ἐκατέρωθεν ἔχων τὴν Θεοδώραν καὶ τὸν Ὀθωνα. Ἀναβὰς δ' εἰς τὸ πρὸ τῆς εἰσόδου ἀνδρῶν, ὠμίλητε πρὸς τὸ στρατεύματός του, καὶ ἐπενθύμισεν εἰς τοὺς ὑποταλείς αὐτοῦ ὅτι τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον, καὶ ἡ πρὸς τὸν κύριόν των ἀφωσίωσις ἀπῆλθε νὰ μεταχειρισθῶσιν ὅλην των τὴν γενναϊότητα, ἀντιτασσόμενοι ὑπὲρ τοῦ δικαίου εἰς ἀξιώσεις δολίου ἱππότου.

Ὅταν δ' ἔπαυσε ὁμιλῶν, θορυβῶδεις ἀνευφημίαι ἀτήχησαν ἀπ' ὅλων τῶν τάξεων· ποτήρια δὲ πλήρη ἀφρόνους οἴνου διηλθον ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, καὶ πάντες ἔπειαν εἰς ὑγίαν τοῦ ἀρχηγοῦ, καὶ εἰς τὴν νίκην, ἣν ὁ Θεὸς ἤθελε ἀναμφισβόλως χορηγήσει τῇ ἀγαθῇ μερίδι· ἐξήλθον δὲ μετὰ τοῦτο τῆς αὐλῆς ἵνα ταχθῶσιν ὡς εἰς μάχην ἐμπροσθεν τῆς πόλης τοῦ Πύργου, ἐνῷ ὁ Κόμης ἀπεχαιρέτα τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν υἱόν του.

— Μὴ κλαίετε, ἱστοῖ λέγει μὲ φωνὴν τεταραγμένην· ὅταν ἐγὼ θὰ πολεμῶ τοὺς ἐχθρούς, θέσθε ἀμρότεροι εἰς τὸν Θεὸν ἵνα ἐδλογήτῃ τὰ ὅπλα μας. Ἐλπίζω δὲ ὅτι πρὸ τῆς δούσεως τοῦ ἡλίου θέλετε μὲ ἐπαινίδαι ἐν τῷ μέσῳ σας ὑγιῇ καὶ ἀβλαβῇ. Ἀλλ' εἰς ὁ Κύριος διατάξῃ, ταῦτα ἄλλως (ἐπιτραψὸν μοι Θεοδώρα τὰς ἀπαικταίας ταῦτας ἰδέας), εἰς δὲν μίλλω νὰ σὲ ἴδω πλέον, ὅταν ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου σὲ ἐγκαταλείψῃ, ἀπεσύρθητι εἰς τὰ δωμάτιά σου καὶ πρόσφερε σπόνδην τῶν δακρύων σου εἰς τὸν ὑπομείναντα δι' ὁμᾶς τὴν ἀγωνίαν σκληροῦ θανάτου· ἀροῦ δὲ κλαύτης ἱκανῶς, τότε, ὦ! τότε ὕψωσον τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μεθ' ὑποκλίσεως βαθείας πρὸς τὴν θεῖαν Του θέλησιν, ἀφίθητι εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν του, καθότι μόνος ὁ Θεὸς ἔσται τὸ στήριγμα καὶ ὁ πατήρ σου· ὅ,τι δῆποτε δὲ καὶ σοὶ συμβῇ, μὴ λησμονῇς ποτὲ ὅτι οὐδὲν γίνεται ἐπὶ τῆς γῆς χωρὶς νὰ ᾔνῃ προωρισμένον ἄνωθεν! Ἐάν, μετὰ τὸν θάνατόν μου, ὁ ἱππότης Φελοσάγγελος, καταχρώμενος τῆς νίκης του, τολμήσῃ νὰ προσβάλῃ τὸν Πύργον μας, ἐγκατάλειψον αὐτὸν μετὰ τοῦ τέχνου σου, καὶ δεδῶκε εἰς τὴν θεῖαν προστασίαν, σώθητι εἰς τὸ δάσος· ἐκεῖ θέλεις εὐρεῖ καρδίας εὐεργετικὰς, αἰτίνας θέλουσι νομίζει εὐτυχίαν καὶ καθήκον των νὰ προστατεύωσι τὴν ἀτυχίαν σας. Εἶνε ἀνωφελὲς νὰ σοὶ ὑπομνήτω τὴν μέριμναν, ἣν χρεωστέεις εἰς τὸ τέκνον σου· ὁμίλει εἰς αὐτὸ συνεχῶς περὶ τοῦ πατρός του, καὶ ἐτι συνεχέστερον περὶ τοῦ πατρός του τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὑγίαινε λοιπὸν, φιλότατη Θεοδώρα, σὲ παρκαταθέτω εἰς τὴν θεῖαν πρόνοιαν· ὑγίαινε καὶ θεοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐν καιρῷ τοῦ κινδύνου.

Ἐνταῦθα ὁ Κόμης ἐσιώπησεν, ἡ δὲ Κόμησσα μὴ δυνάμενη ν' ἀποκριθῇ ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς λυγμούς, ἐκρύψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸν κόλπον τοῦ συζύγου της.

— Καὶ σὺ, ἀγαπητόν μου τέκνον, ἐξηκολούθησεν ὁ Κόμης λαβὼν τὸν Ὀθωνα ἀπὸ τῆς χειρὸς, μένε πλησίον τῆς μητρός σου, ἵνα τὴν παρηγορῇς. Ὁ θραχίων σου εἶνε εἰσέτι πολλὰ ἀσθενὴς καὶ δὲν δύναται νὰ φέρῃ τὸ ξίφος. Ἐάν ἀντὶ τῆς νίκης ἀπαντήσω τὸν θάνατον, καὶ ἡ λύπη τῆς μητρός σου εἶνε δι' αὐτὸ βαθυτάτη, προσπάθει νὰ τὴν ἀνακαμφίξῃς διὰ τῆς ἀγά-

πης σου· ἀγάπα αὐτὴν πάντοτε, ὡς τὴν ἡγάπας μέχρι τοῦδε· καὶ, ὅταν μᾶλλον ἡλικιωθῇς, ἔσθ' εἰς αὐτὴν τὸ πρόχτισμα καὶ τὸ στήριγμα τῆς ἀναπόλει ἀδιαλείπτως εἰς τὸν νοῦν σου τὰς νοουθεσίας μου. Καὶ ἡδὴ γονάτισον, τέκνον μου, νὰ λάβῃς τὴν εὐλογίαν μου. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ᾔνῃ μετὰ σοῦ εἰς πάσας σου τὰς περιπτώσεις καὶ νὰ σὲ ὁδηγήσῃ εἰς ἀτελεύτητον εὐδαιμονίαν.

Τὸ παιδίον, καὶ τοὶ πενταετὲς τὴν ἡλικίαν, ἐννέει καλῶς τὴν ἐννοιαν τῶν τελευταίων λόγων τοῦ πατρός του καὶ ἔχυνε θερμὰ δάκρυα· ἐκλαίει δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ Θεοδώρα. Ὁ δὲ Κόμης, σφίγγας ἀμφοτέρους εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐπήδησε τὴν κινήτην γέφυραν τοῦ Πύργου, καὶ ῥιφθεὶς ἐπὶ τοῦ ἱπποῦ του, ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὅλος ὁ στρεπτός εἰσέδυ εἰς τὸ δάσος.

— Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς συνοδεύῃ, εἶπεν ἡ Θεοδώρα εἰς τὸν Ὀθωνα, ἅμα ἔπαυσε νὰ βλέπῃ τὸν Κόμητα, καὶ ἔμειναν μόνοι ἐντὸς τοῦ Πύργου. Τέκνον μου, ἐπικαλέσθητι τὴν θεῖαν βοήθειαν ὑπὲρ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Κύριος θὰ εἰσακούσῃ τὴν δέησίν σου, διότι ἀγαπᾷ τὰ παιδιά.

Τὸ παιδίον, ἐγονάτισεν εἰς τοὺς πόδας τῆς μητρός του, καὶ ἀπήγγειλε μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ λυγμῶν τὴν προσευχὴν ἣν ἔλεγεν ὑπὲρ τῶν γονεων του.

— Ἀξιόλογα, τέκνον μου, τῷ εἶπεν ἀκολουθῶς ἡ Θεοδώρα σπογγίζοντα τὰ δάκρυά της, ὁ πανάγαθος Θεὸς ἐπακούσας τὴν δέησίν σου, δὲν θέλει σὲ στερῇσι τοῦ πατρός σου! ὦ, ἔσθ' πάντοτε ἀγαθός, καὶ οὕτω θὰ δύνασαι πάντοτε νὰ προστρέχῃς μετὰ παποιθήσεως εἰς τὴν θεῖαν πρόνοιαν.

Μόνη δὲ μετὰ τοῦ Ὀθωνος εἰς τὰ δωμάτιά της μεταβᾶσα ἡ Θεοδώρα, ἠθέλησε διὰ τῆς ἐργασίας νὰ ἀποσπάσῃ ἑαυτὴν ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν, ὑφ' ἧς ὀλόκληρος ἡ ψυχὴ της ἐκυριεύετο. Ἐπανέλαβε λοιπὸν τὸ ἔργον τῆς ὀπερ ἦν ὥραία τις καὶ μαγευτικὴ εἰκὼν, ἀτελής ἐν μέρει, περιττώσα τὸν Πύργον τοῦ Βαλδοβέργου καὶ τὴν ζωγραφικωτάτην αὐτοῦ περιοχὴν. Ἀλλ' ἐν τῇ ἀνησυχίᾳ τῆς τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ χωρογραφία αὕτη, ἣν ἐπροσπάθει νὰ τελειώσῃ, ἦτον ἀνάμνησις μᾶλλον, πραγματικῶς μὴ ὑπάρχουσα. Δάκρυα ἔρρευσαν τότε ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἡ εἰκὼν ἔπεσεν ἐκ τῆς τρεμούσης χειρὸς της, ὡς νὰ μὴ τῇ ἦτο συγκεχωρημένον νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον ἐκεῖνα.

Πολλὰκις κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν, τὴν πλήρη θλίβε-
ρᾶς ἀνησυχίας, ἀνέβη εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη τοῦ Πύργου ἵν' ἀνακαλύψῃ μακρόθεν τὴν ὁδόν, δι' ἧς ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ ὁ σύζυγός της, καὶ πάντοτε κατέβαινε τεθλιμμένη, καθότι δὲν ἐβλεπέ τι ἐπιλπί-
ζων αὐτὴν περὶ τῆς ἐπανόδου ἐκείνου, ὃν ἀνησυχῶς ἐπρόσμεναν. Ἡ ἀγαθὴ καὶ χριστιανικὴ ψυχὴ της ἠθέλει ὑποκύψει ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ φόβου καὶ τῶν θανατηφόρων τῆς ἰδεῶν, ἂν ἡ παρηγορῶσα τοῦς τεθλιμμένους ἀληθινὴ θρησκεία δὲν τὴν ὑπεστήριζε.
— Ναι, εἶλεγε καθ' ἑαυτὴν, ὁ Κύριος προνοεῖ δι' ἡμᾶς, καὶ ὅ,τι ἦδη ἐπέτρεψε ὁ γέννη, εἶνε διὰ τὴν εὐτυχίαν μας. Προσκυνήσας δὲ ἑκὼς ἐδάφους ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας, εἰς ἣν ἔθετιν ὅλας τὰς ἐλπί-

δαίτης, ἐπεκαίλειτο τῇ θεῇ βοήθειαν μετὰ νέας καὶ πολλὰς ζήτησε· καὶ μετὰ τὴν ἐγκάρδιον ταύτην προευχὴν ἠρπάχθη παραμυθίαν τινα εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της.

Πρὸς τὸ ἐσπέραις ἡ Θεοδώρα περιπάτει μετὰ τοῦ Ὀδῶνος εἰς τὰ περίε τοῦ πύργου· ἡ δὲ ὁρατὴ αὐτῇ τῇ ἀπιδῶκε νέας δυνάμεις, καὶ τότε ἤρχισεν νὰ συλλέγη ἄνθη, δι' ὧν ἐπλεξε στέφανον συνδεύουσα αὐτὰ ματαχισταῦ, — Ὅταν δὲ σύζυγός μου ἐπανεέλθῃ, ἔλεγα καθ' ἐαυτήν, θέλω τῷ προσφέρει τὸν στολισμὸν τοῦτον τοῦ φθινοπώρου. Βιβλίκως ἑκαττον τῶν ἀνθῶν τούτων θέλει τὸν εὐχαριστησῇ μάλλον, ὅφ' ὃ, τι ἤθελεν εὐχαριστῆσαι, νικητὴν στέφανος δάφνης προσφερόμενος εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος.

Ἀπὸ τοιαύτης ἰδέας ἀπχολομένη, ἐπροχώρησε μέχρι τῆς παιδαδᾶς· ἐκεῖ εἰς τὴν εἰσοδὸν δάτρυ· ἐκ λατῶν ὑψαῦτο ἐκπρεπὲς τι παρακλήτην ὑπὸ τεσσάρων οὐρανῶν σκιαζόμενον. Ἡ περικνότης τοῦ μέρους ἐκείνου, καὶ ἡ συνεχὴς ἀνάγκη, ἣν εἶχε νὰ ἐπικαλῇται τὴν θεῖαν βοήθειαν, πρεκίνησαν τὴν Κόμην νὰ σταθῇ· ἐκλήθητε λοιπὸν παρὰ τὸν γάρον, καὶ ἀρτίκε τὸν υἱὸν της εἰς τὸν λειμῶνα νὰ παίξῃ μετὰ τὰ βότκοντα ἐκεῖ που ἀνάχεται.

Εὐτὸς τῆς ἐκκλητικῆς ἐβρίσκητο πολυτέλης εἰκὼν ἀφοιερωθεῖσα παρὰ τοῦ Κόμητος, ἥτις παρίστα τὴν μητέρα τῶν θλίψεων, ἔχουσαν ἀνὰ χεῖρας τὰ ἄπικον σῶμα τοῦ υἱοῦ της. Ἡ δὲ προσώτου ὤμωρ, καὶ τοσαύτην ἐντύπωσιν ἐνέπνευσεν, ὥστε ἦτο αἰνῶτον νὰ προσβλέψῃ τις εἰς αὐτήν καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῇ συγκίνησιν ἐνδόμουχον. Ἡ δὲ Θεοδώρα προσπύσσουσα ἐνώπιον αὐτῆς, — Παναγία μου, εἶπεν, αἱ θλίψεις μου εἶναι μηδὲν συγκρινόμεναι πρὸς τὰς ἐδικὰς σου. Πῶς δύναμαι νὰ παρπονῶμαι ὅταν συλλογιζώμαι ὅσα ἐστὶς Σὺ, ἥτις ὑπεβλήθης εἰς θλίψεις ἵνα γίνης παρήγορος τῶν πεθαιμμένων; Ἰδὲ τὴν ἀγωνίαν μου καὶ δειξόν εἰς τὸν Σωτῆρά μου τὴν ταπεινὴν μου ὑπόκλησιν εἰς τὴν θεῖαν του θέλησιν, ἥτις μόνη δύναται νὰ παρηγορήσῃ τὸν Χριστιανόν, καὶ νὰ διασκεδάσῃ τὰς λύπας του.

Εν τοσούτῳ δ' ὁ ἥλιος ἐκλινεν εἰς τὸν ὀρίζοντα πρὸς δυσμὰς, καὶ ὁ ῥίγος αὐτοῦ ἤρχισεν νὰ καλύπτεται ὑπὸ πυκνῆς ὁμίχλης ἐξαιμιζομένης ἀπὸ τοῦ εὐθὺς τοῦ λαός· ἡ δὲ Θεοδώρα ἐκραξέ τὸν Ὀδῶνα, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον.

Παρήλθον δ' ἰχναὶ ἀκόμη ὥραι πλήρεις θλίψεων ταύτης ἀπτυχίας, καὶ ἐλάχιστος χρόνος ἐτάραττε τὴν Κόμην, ρεθυμένην παρὰ τὴν μήπως συνέβη ἀπεκταῖον τι. Ἀλλὰ τέλος ὁ συγκεχυμένος ἤχος τῶν ἀλλήλων, ὃν ἤκουσε μακρόθεν, προσέβαλε καθαρῶς ἥδη τὴν ἐτοιμον ἀκοήν της ἀναγνωρίσασα ὅτι τὸ σημεῖον τῆς νίκης, εἶλας τὸν Ὀδῶνα ἀπὸ τῆς χειρὸς, καὶ ἔδραμε μέχρι τῆς ἐξωθεν τοῦ πύργου θύρας εἰς προὔπικνησιν τοῦ συζύγου της.

ΚΕΦ. Β'

Διήγησις ἐκ τῆς ἐστίας.

Ὁ κύριος εἰσήκουσε τὴν δέησίν σου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος εἰς τὴν σύζυγόν του πηδῶ ἀπὸ τοῦ ἱπποῦ του, καὶ πρίγγων αὐτὴν εἰς τὸ στῆθος του· ὁ ἐχθρὸς μας ἐκλήθη καὶ ἰδοὺ μὲ βλέπεις ὄγῃ καὶ ἀβλαστῇ ἐπανερχόμενον εἰς τὰς ἀγκαλὰς σου. Εἰς μόνην τὴν θεῖαν βοήθειαν χρεωστούμεν τὴν ἀγαθὴν ἐκδοτικὴν τῆς ἀποχειρήσεώς μας, καὶ εἰς μόνην οὕτην πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν τὰς εὐχαριστίας μας. Χριστοῦμεν ὅμως παλὺ καὶ εἰς τὸν εὐγενῆ τοῦτον ἱππότην, ὅστις ἤλθε πρὸς βοήθειαν μας· εἰ στρατιώται του ἐδείχθησαν εἰρήῃ γενναῖοι ὡς καὶ ἐκείνοι αὐτοῦ. ἔχω τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἡδὺν νὰ διοικῶ. Καὶ ὁ Κόμης παρουσίασεν εἰς τὴν Θεοδώρα τὸν ἱππότην Ἐδελβέρτου, ὅστις μαθὼν τὴν ἀπατρόπισιν ἀδικίαν τοῦ Διετρίχου ἤθελε νὰ προτρέψῃ τὴν σύμπραξιν του εἰς τὸν φίλον του Βαλδοβέρχον.

Ἀπὸ δὲ ἄλλου τοῦ στοίχημα ἀπεύρθη ἡ Θεοδώρα ὡς ἡμεῖς τοῦ ἱππότης εἰς τὴν μεγάλην αἰουσαν ἣν εἶχεν ἐτοιμασθῇ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ἀνδρός της. Τὸ μέγα ἀνακλιντρον ἐκαίτο παρὰ τὴν ἐστίαν, καὶ ἐμπροσθεν αὐτοῦ ἐπ' ἀρχαίας καρυϊνῆς τραπέζης ἦν τὸ ποτήριον πλήρες οἴνου.

Ἀπὸ δὲ τριγμᾶς τινας ἀνεπαύθησαν καὶ ἐδύκνησαν, ἐπέστρεψαν οὗτοι πλησίον τῆς ἐστίας. Ἐότε ἡ Θεοδώρα ἐπλησίασεν εἰς τὸν σύζυγόν της, φέρουσα εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα τὸν ἀνθινὸν στέφανον, ὃν εἶχε πλεξέει ὅφ' ἐσπέραις, εἰς δὲ τὴν ἄλλην τὸ κέντημα εἰς τὸ ὅποιον τὴν ἴδμεν ἐναπχολομένην τὴν ἡμέραν ἐκείνην. — Φίλε μου, λέγει εἰς τὸν ἱππότην ἔξου τὸν στέφανον, ὃν ἐπλεξα σήμερον ἵνα στεφανώσω τὴν εὐ-υχὴν σου ἐπάνω σου, καὶ τὸ κέντημα τοῦτο, τὸ ὅποιον προωρίσθη δὲν τῇ ἐρετῇ σου. Δὲν εἶνε ὁλοκλήρως τετελειωμένον, ἀλλ' ἡ χαρὰ, ἥ ἐνδομύχως αἰσθανομαι σὴν στήμην ταύτην, δὲν μὲ συγχωρεῖ νὰ προσμείνω μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης· σοὶ τὸ προσφέρω λοιπὸν ἀπὸ σήμερον, καὶ θέλω τελεῖσθαι αὐτὸ βραδύτερον, ὥστε δὲν θέλω δοκιμαζεῖ καὶ δυσκολίαν, ἐργαζομένη εἰς αὐτὸ κυρίως, ὥς ἐπραττον ἔως τῆς στήμης ταύτης.

— Γὰρ δὲ ἰγμάτω τῆς ἀγάπης σου εἶνε πρὸς ἐμὲ πάντοτε πολὺ τιμὴ, ἀπεκρίθη ὁ Κόμης· ἀλλὰ τὸ δῶρον τοῦτο μοὶ εἶνε ἰδίως προσφιλὲς σήμερον. Δέχομαι λοιπὸν αὐτὸ μετ' εὐγνωμοσύνης, καὶ θέλω τὸ διατηρῆται μέχρι τοῦ θανάτου μου.

— Συγχώρησάν μου ἦδη, Κόμης Βαλδοβέργε, εἶπεν ὁ Ἐδελβέρτος, νὰ ἐρωτήσω τὴν αἰτίαν, ἐξ ἧς ἐπύρσταν αἱ ἐχθρικά πράξεις καὶ ἐκδρομαί, αἱ πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐνεργούμεναι ἐναντίον σου παρὰ τοῦ γείονος σου ἱππότη τοῦ Διετρίχου, καὶ πόθεν ἡ πρώτη ἀρχὴ τῶν ἀξιώσεων αὐτοῦ ἐπὶ τῶν κτημάτων σας;

— Ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε διεξοδική, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος, καθότι τὸ κατὰ τῆς ἀπογενεῆς μου μέτος τῶν Διετρίχων χρονολογεῖται ἀπὸ ἱπρχὴν πολλὰ μακρυσμένην· ἐντοσούτω ἐπειδὴ τὸ ἐπιθυμῶτε, καὶ δι-

ὅτι οἱ ἡμετέριοι κόποι μάλα ἐτάραξαν τόν, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ παραδοθῶμεν ἑνωρίς εἰς τὸν ὕπνον, θέλω οὖν εὐχαριστήσῃ.

Νέα εὐλα προστετέθησαν τότε εἰς τὴν ἄφθονον ἀνθρακίαν· ἐντός τῆς εὐρυχώρου ἐστίας, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ λαμπρά ταύτης φλόξ ὑψωθείσα, ἐξησθένητε τὸ ἀδύνατον φῶς τῆς πολυτελοῦς λυγρίας, ἥτις δι' αὐτοῦ ἐκρέματο ἐν τῷ μέσῳ ἀπὸ τῆς ὁρατῆς τῆς αἰθούσης· ὁ δὲ Κόμης Βαλδοβέργος ἤρξατο οὕτω τὴν διήγησίν του.

— Εἰς τὰ σύνορα τῆς Βαημίας, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου λατρυντοῦ καὶ περικεκλιμένου ἀπὸ δάσος πυκνὸν καὶ σκιερὸν, ὕψους δὲ πύργος τοῦ Φαλκεμβέργου, ἡ συνήθης διαμονὴ ὄλων τῶν προπατόρων μου. Ἡ περιφέρεια τοῦ Πύργου τούτου περιώριζε τὴν ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου ἀπεράντον πεδιάδα, ἣν ἐπότιζεν εὐρύς ποταμός. Εἰς τὸν Πύργον ἐκαῖνον καὶ ἐγὼ ἐγεννήθην.

Ὁ πατήρ μου, ὁ Κόμης Ροδόλφος Φαλκεμβέργος, μέγα πατριωτὴς καὶ καλὸς ἥμην τὸ μόνον τέκνον του, καὶ ὁ νόμιμος αὐτοῦ κληρονόμος. Ἀποθανούσης δὲ τῆς μητρός μου, ἐνῶ μόλις ἦμην δεκαετής, ὁ πατήρ μου, καὶ διότι ἡ στέρνησις αὐτῇ τῷ ἐπροξένητε βαθυτάτην θλίψιν, καὶ διότι αἱ συνεχεῖς πόλεμοι ἀλλόλου αὐτὸν πλησίον τοῦ Ἀυτοκράτορος, βλέπων τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ μοὶ δώσῃ ἣν ἐπιθύμει ἀνατροφὴν, ἀπεφάσισε νὰ μ' ἐμπιστευθῇ εἰς ἕνα τῶν καλλητέρων φίλων του, τὸν ἱππότην Λουϊτπόλδον Μοιγχανφέλσιον.

Ὅταν δ' ἐβόρσεν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἔπρεπε ν' ἀφίστασιν τὸν Πύργον, ὁ πατήρ μου με' ὠδήγησεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, καὶ σταθεὶς εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δάσους, δι' οὗ ἐμελλον νὰ διαβῶ, μοὶ ἀνακεφαλαίωσεν ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ὅλας τὰς φρονίμας καὶ σοφὰς συμβουλὰς, ἃς μοὶ ἀπεύθυνε ἀνεχῶς, προτρέπων με μάλιστα νὰ μένω πάντοτε ἐγκαρδίως προσηλωμένος εἰς τὴν θρησκείαν τῶν ἡμετέρων, ἥτις μόνη ἐμελλε νὰ ᾔητε ἡ ἀσπίς μου ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων καὶ περισπασμῶν, τῶν μελλόντων νὰ κυκλώσωσι τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς μου.

Δάκρυ τέθρυπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πατρός μου, καὶ συγκίνησις τὸν κατέλαβε ζωηροτάτη, ὅταν θείσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, με' τὴν λόγιον ἐγὼ δ' ἀφ' ἑτέρου ἐκλαίον πικρῶς, οἱ λυγμοί μου δὲν μοὶ ἐσυγχώρησαν νὰ προφέρω τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν, καὶ ἠρθάνοντ' ἐπὶ τὴν καρδίαν μου πιεζομένην, ὥς ἂν προσέβλεπον ὅτι δὲν ἐμελλον νὰ τὸν ἴδω πλέον. Ὅταν δὲ ἔχωρίσθημεν, τὰ βλέμματά μου τὸν ἠκολούθουν μέχρις οὗ ἔβαινε ἀφαντοῦς ὀπίθεν τοῦ βράχου δι' οὗ περιετυλίσκετο ἡ ὁδός, καὶ μόλις τότε ἀπεφάσισα νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου μετὰ τοῦ ἱπποκάμου, ὃν ὁ πατήρ μου μ' ἔδωκεν ὡς ὠδηγόν.

Φθάτας δ' εἰς Μοιγχανφέλσιον, δὲν ἐδράβυνα νὰ εὐαρεστήσω εἰς τὸν Κόμητα Λουϊτπόλδον καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ· ὁ μὲν ἐθέλγετο βλέπων τὸ ὠραῖόν μου ἀνάστημα καὶ τὴν καλὴν συμπεριφοράν μου, ἡ δὲ ἠνέχθητο διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτήρός μου καὶ ἀμρότεροι μὲ

ἡγάπων ὡς υἱόν των, καὶ ἀμφοτέρους τοὺς ἡγάπων ὡς γονεῖς μου.

Εἶχον συμπληρώσει τὸ δέκατον ἑννατον ἔτος, ὅτε ὁ κύριός μου ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀυτοκράτορος πρόσκλησιν εἰς ἀγῶνα, ἐν ᾧ ἐμελλον νὰ συναθροισθῶσιν ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Γερμανίας· καὶ ἐγὼ ἠκολούθησα τὸν Κόμητα Λουϊτπόλδον ὡς ὑπασιπότης, με' ποσύτερον πλείοτέραν εὐχαρίστησιν, καθόσον ἤλπιζον ν' ἀπαντήσω ἐκεῖ τὸν πατέρα μου, ὃν δὲν εἶχον εἰδῇ ὀλόκληρον ἐπὶ μεγίστη ἔμῳς ὑπῆρξεν ἡ θλίψις μου, ὅταν φθάτας ἐκεῖ, ἔμαθον ὅτι ὁ πατήρ μου ἐμείνεν εἰς τὸν Πύργον, ἀσθενῶν βαρέως.

Ἐβόρσεν τέλος ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐμελλον νὰ δώσω δείγματα τῶν ὅσων ἔμαθα, καὶ νὰ γίνω ἀξίος τῶν ἱπποτικῶν πτερυστήρων, οὓς πρό πολλοῦ ἤδη ἐθήρευνον μετὰ φιλοτιμίας καὶ σπουδῆς· ὑπερασπιζόμενος διὰ θώρακος ἐκ κυανοῦ χαλυβός, καὶ περικεφαλαίας τοῦ αὐτοῦ μετάλλου καὶ χρώματος, ἐφ' ἧς ἐκυματίζετο λόφος κυανόχρους, οἷον δ' ἐπὶ τῶν ὤμων μου ἐλαφρὸν μανδύαν ἐκ κυανῆς μεταξῆς, καὶ ἐπιβαίνων μεγαλοπρεπεῶς λευκοῦ ἵππου, ὃν μ' εἶχε δώσει ὁ κύριός μου, περιέμενον τὸ σημεῖον τῆς μάχης, κρατῶν τὴν λόγχην εἰς τὴν πυγμὴν, καὶ αἰσθανόμενος τὴν καρδίαν παλλούσαν ὑπὸ συγχινήσεως.

Ἀπὸ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους τοῦ σταδίου, καὶ κατάντικρυ ἐμοῦ, ἔτατο ἱππότης, οὗ ἡ ἐνδυμασία καὶ ἡ πανοπλία ἦσαν μαύρα, τὸ δὲ ἀνάστημά του πολὺ ὑψηλότερον τοῦ ἱδικοῦ μου, καὶ τὰ πένθιμα χρώματά του μοὶ ἐνέπνεον, ὅχι φόβον, ἀλλ' ἀνθιμῶς τι θλιβερόν. Ἐντοσούτω ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ἐντίμου ἀμειβῆς, καὶ ἐμψυχούμενος ἀπὸ τὰς χειροκροτήσεως παντός τοῦ πλήθους, τοῦ περικυκλῶντος τὸν περιβολὸν τοῦ σταδίου, ἀπεφάσισα ἡ νὰ νικήσω ἢ νὰ πέσω ἐνδόξως.

Ὁ ἦχος τῶν σαλπύγγων ἀνήγγειλε τέλος τὸ σύνθημα, καὶ οἱ θυμωδεῖς ἵπποι ἀμφοτέρων ἡμῶν, ταχεῖς ὡς ὁ ἀνεμος, διέτρεξαν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ διαχωρίζον ἡμᾶς διάστημα. Δι' αἰφνηδίου βολῆς τῆς λόγχης ὁ μαῦρος ἱππότης μ' ἔκαμε πρῶτον νὰ κλονισθῶ ἐπὶ τοῦ ἐριππίου, καὶ ἀπομακρυνθεὶς βήματα τινα ἐπανῆλθε κατ' ἐμοῦ με' νέαν ὀρμὴν καὶ δύναμιν ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ταύτῳ, ἐγὼ ἐττηρίχθην ἐπὶ τῶν ἀναβολέων καὶ διεκρυγῶν μετ' ἐπιτηδειότητος τὴν δευτέραν βολὴν ἣν μ' ἐπέφερεν, ἐδύθισα ἅμα τὴν λόγχην μου ὑπὸ τὸν βραχίονά του, καὶ ἐκράνισα αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀμφιθεάτρου.

Ζωηραὶ χειροκροτήσεις ἠκούληθησαν τὸν κρότον ὃν ἡ πτώσις αὐτῇ προῆξένησε. «Τιμὴ εἰς τὸν κυανὸν ἱππότην, τὸν νικήσαντα τὸν μαῦρον ἱππότην» ἐκραζεν ὁλος ὁ λαός, καὶ ἡ θορυβώδης αὐτοῦ φωνὴ ἐξησθένει τὸν ἦχον τῶν τυμπάνων καὶ τῶν σαλπύγγων. Ἐντοσούτοις καταδὴς ἀπὸ τοῦ ἵππου μου, ἐπλησίασα τὸν ἀνταγωνιστήν μου, τὸν ἠρώτησα περὶ τοῦ ὀνόματός του, καὶ ἔδωκα εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρά μου διὰ νὰ τὸν βοηθήσω. Ἐκεῖνος δ' ὕψωσε μετὰ δυσκολίας τὴν περικεφαλαίαν του, καὶ με' μειδίαμα πικρὸν ἐκέρδισας, νῆε, εἶπε, τὸ βραβεῖόν, ἀλλὰ μίαν ἡμέραν θὰ μάθης πόσον εἶνε αὐθάδης ὁ τολμῶν νὰ προσ-

βάλῃ Στέφανον τὸν Εὐλανδόρφιον. » Εἰς τοὺς λόγους τούτους δὲν ἐπρότεξα ποσὼς τότε, καὶ ἐνόμιζον ὅτι πείσμα ἐρήμερον ὑπηγόρευσεν αὐτοὺς μᾶλλον ἢ αἰσθημα ἐκδικήσεως. Βραδύτερον δὲ ἔμαθον πόσοι ἐπρεπε νὰ φοβῶμαι διέτρίχον τὸν Φιλαγγεῖμον, καθότι αὐτὸς αὐτός ἦτον ὁ τότε παρ' ἐμοῦ νικηθεὶς.

Εἶτα ἐδέχθη ἐκ μὲν τῆς χειρὸς σου, φιλότατη Θεοδώρα, τὸ βραδεῖον τῆς νίκης, ὑπὸ δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ ἱππότου τὴν περίπτυσιν (α). Καὶ μετὰ ταῦτα ἐπανῆλθον μετὰ τοῦ Λουϊτπόλδου εἰς Μοιχρανρέλτσι, ὅπου, μετὰ παρέλευσιν ἐβδομαδῶν τινῶν, ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ πατρὸς μου, μοὶ ἀνείγγειλεν ὅτι πρέπει νὰ σπεύσω πρὸς βοήθειάν σου, διότι ἀμφότεροι οἱ Εὐλανδόρφοι πατήρ καὶ υἱός, ἵνα ἐκδικήσωσι τὴν ὕβριν, ἣν προὔξεν ἡταιρὰ θῆθεν εἰς τὴν οἰκογένειάν των ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ, προσέβαλον τὸν πύργον τοῦ Φαλκεμβέργου.

Ἐν τῷ ἅμα ὁ Λουϊτπόλδος συνήθροισε πολυάριθμον στρατεύμα ἱππέων, καὶ ἀμφότεροι ἐκινήσαμεν φθάσαντες δὲ εἰς ὕψωμα ἄφ' οὗ ἐφαίνοντο τὰ περίξ τοῦ Φαλκεμβέργου, ἐμείναμεν καταπεπληγμένοι ἰδόντες αὐτὰ λεηλατημένα ἤδη καὶ κατηρημωμένα· οἱ κἄτοι-κοι τῶν περιχώρων εἶχον καταρῦγει εἰς τὸν πύργον, οἱ οἱ ἐχθροὶ προσεπάθουν νὰ κυριεύσωσιν ἐξ ἐφόδου. Ἄμα δ' οἱ τελευταῖοι αὗτοι εἶδον τὰς σημαίας μας, κυριαυθύντες ἀπὸ φόβον πανικόν, ἤθελον φύγει, ἀν' ὃ ἀρχηγός των, δὴν ἀνεγνώρισα ἀπὸ τὴν μαύρην πανοπλίαν του, δὴν τοὺς ἐβίαζε νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς ὑπ' ἀντησίαν μας. Μὲ ἀνεγνώρισε δὲ καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης, καὶ, ὡς λυσσώδης τίγρις, ὤρμησε κατ' ἐμοῦ μετὰ τῶν περὶ αὐτόν· ἡ μάχη ὑπῆρξεν αἵματηρά, ἀλλ' ἡ νίκη ἐκλινεν εἰς τὸ μέρος μας, ὁ δὲ ἐχθρὸς ἡττηθεὶς καὶ φυγὼν, ἀφῆκε πλήθος νεκρῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ἐντούτοις ἐφθασεν ἡ νύξ· ἐγὼ δὲ, ἀφ' οὗ διέταξα νὰ μεταφέρωσι τοὺς πληγωμένους, ἔσπευσα πρὸς τὸν Λουϊτπόλδον, εὐρισκόμενον πάντοτε ἐπὶ τοῦ ὕψωματος παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ πύργου, καὶ εἰς τὴν λάμψιν τῆς πυρᾶς, ἣν ἀνῆψαν ὡς σημεῖον συναθροίσεως, εἶδα ὅτι εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀντανεκλᾶτο ἐνδόμυχος θλίψις, καὶ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦταν πλήρεις δακρύων.

— Ποῦ εἶνε ὁ πατήρ μου; » τὸν ἠρώτησα πᾶρτα, καθότι, ὅτε ἤρχισεν ἡ μάχη, εἶδα ὀπλισμένους ἄνδρας ἐξερχομένους τοῦ Πύργου, καὶ σπεύδοντας νὰ ἐνωθῶσι μετὰ ἡμᾶς κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καὶ δὲν ἀμείβεσθαι-λον ποσὼς ὅτι ὁ πατήρ μου ἦτον ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν. Ὁ δὲ Λουϊτπόλδος ὕψωσε βραδέως τὴν κεφαλὴν, καὶ θλιβερῶς ἀτενίζων με — Ἱππότα, μοὶ ἀπεκρίθη, παρετήρησας τὰ πτώματα τῶν φονευθέντων εἰς τὸ ἀπίθετον τῆς παιδιᾶς μέρος; . . . ὁ πατήρ σου, ἐκ-

πνέων, μ' ἐπεφόρτισε νὰ σοὶ φέρω τὸν τελευταῖον του ἀσπασμόν, διότι καὶ πελευτῶν σὲ μόνον διαλογίζετο.

— Ἀπέθανε λοιπὸν! » ἐκραξά· γοερῶς, καὶ τὰ πλαγόμενα βλέμματά μου ἐζήτουν περίξ ἐμοῦ ἐκεῖνον, ὁ δὲ οὐρανός μου ἀρῆρπαξε διὰ παντός. — Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουϊτπόλδος, ὅτε ἦλθον εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ γέροντος Εὐλανδόρφου, ἐπῆλθε καὶ ὁ πατήρ σου ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοῦς μαχητάς του. Ὁ δ' Εὐλανδόρφος μετὰ πολλῶν ἄλλων στρατιωτῶν του ἐπεσεν ὑπὸ τὰς βολὰς του· ἀλλὰ μετ' ὀλίγου καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ σου ἐπληρώθη θανατηφόρως, καὶ τὸν εἶδα νὰ πίπτῃ πρὸ τῶν ποδῶν μου καθ' ἣν στιγμήν οἱ ἐχθροὶ μας ἐτρέπετο εἰς φυγὴν. Ἐγονυπέτητα πλησίον διὰ νὰ τῷ δώσω χεῖρα βοηθείας. — Ἀρκεῖ, μοὶ εἶπε μετὰ φωνὴν μόλις διακρινομένην, σ' εὐχαριστῶ, ἀλλ' εἶνε ἀνωφελεὶς νὰ προσπαθῇς νὰ σώσῃς τὴν ζωὴν μου. Ὁ Κύριος με καλεῖ πλησίον του· ἐπειδὴ δὲ προσεπάθουν πάντοτε νὰ ἤμας ἐτοιμός ἦν παρὰ ταῦ ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης του, ἐλπίζω εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν του. Ἐχυσά αἷμα ἀνθρώπινον, ἀλλ' ἔκαμα τοῦτο ὑπεραπικείμενος ἐμαυτὸν, καὶ συγχωρῶ ἐκ καρδίας τοὺς χύταντας τὸ αἷμά μου. Ἀλλ' εἶμαι πατήρ, καὶ τὸν υἱόν μου συνιστῶ εἰς τὴν φρόντίδα σου. Εἰπέ τῷ νὰ συγχωρήσῃ καὶ αὐτὸς τοὺς φονεῖς μου· τοῦτο εἶνε ἡ πρὸς αὐτόν τελευταία μου παραγγελία. Βεβαίως δὲν θέλει ἀρνηθῇ τοῦ πατρὸς του τὴν ἐσχάτην αὐτὴν θέλησιν, ἣν ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς συνιστᾷ. » Καὶ φέρων εἰς τὰ μεμαραμένα ἤδη χεῖλη του, μὴ δυνάμενα πλέον νὰ προφέρωσιν εἰμὴ συγκεχυμένας τινὰς προσευχάς, τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ, τοῦ κοσμοῦντος τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, ὕψωσε τὸ ὕστατον τοῦς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀπέδωκε τὸν τελευταῖόν του στεναγμόν. »

Μοὶ εἶνε ἀδύνατον, προσέθετεν ὁ Κόμης Ἐρρίκος νὰ σᾶς παραστήσω τὴν κατάστασιν, εἰς ἣν μ' ἔφεραν ἡ διήγησις αὕτη τοῦ Λουϊτπόλδου. Στηριζόμενος εἰς δένδρου κορμόν, καὶ κρουνοῦς δακρύων χύνων, ἐδυθίσθην εἰς βαθίαν μελαγχολίαν, ἀφ' ἧς ὅμως ἐξῆλθον μετ' ὀλίγον ὑπὸ τρομερᾶς λάμψεως, ἐκτεινομένης ἐφ' ὅλης τῆς περιχώρου. Ἀπεσταλμένοι τοῦ ἐχθροῦ μας, ὠρελούμενοι ἀπὸ τὸ σκότος, κατῴρθησαν νὰ εἰέλθωσιν εἰς τὸν Πύργον, καὶ νὰ ἐμπρήψωσιν αὐτόν. Ὅλοι αἱ ἠνωμένοι προσπαθείαι μας δὲν ἠδύναντο ν' ἀνσχευθῶσιν τὰς προόδους τῶν φλογῶν, καὶ μετὰ τινὰς ὥρας ὁ πύργος δὲν ἦτο, εἰμὴ σωρεῖα τέφρας καὶ ἱερεικίων.

Ἐδλεπον μετὰ θλιβερόν ὄμμα τὸ σκυθρωπὸν τοῦτο θέαμα· ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἔλασα καὶ τὸν πατέρα καὶ τὰ ἀγαθὰ μου· ὅλοι μὲν αἱ ἐλπίδες κατεστράφησαν, καὶ δὲν μοὶ ἐμείναν οὐδὲ καὶ ἐν ξίφει διὰ νὰ ἐπανορθώσω τὴν τύχην μου. Τότε ἀνέκαλουν τοὺς ἐσχάτους λόγους τοῦ πατρὸς μου, καὶ ἐπεκαλούμην τὴν θεῖαν ἀγαθότητα, ἵνα μοὶ δώσῃ δύναμιν ν' ἀνθέξω εἰς τὴν τοσοῦτον πικρὴν φωνὴν τῆς ἐκδικήσεως.

Τὴν ἐπαύριον ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ἐπεσκέφθην πάλιν τὸ πεδῖον τῆς μάχης, καὶ ἀνεγνώρισα μετὰ τῶν πτωμάτων τὸν γέροντα δ' Εὐλανδόρφον. Τὰ ὠχρὰ χεῖ-

(α) Οἷον νέος ἱππότης ἀχειροτονεῖτο, εἰς τὴν ἀρχαίαν, λεγόμενος ὡς παράνομος, τὴν ἐκτέτακτο τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸ ξίφος ἐπὶ τῆς ὤμοπλάτης, καὶ τότε ὁ μὲν χειροτονούμενος ἠπαύετο τὸν ὄμον τοῦ χειροτονούντος, ὁ δὲ χειροτονῶν ἠπαύετο τὸν χειροτονούμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου.

λη του ἐφάνησαν ἀκόμη συστειλλόμενα ὑπὸ τοῦ συν-
ῆθους αὐτῷ σκωπτικοῦ μειδιάματος, καὶ ἐξηπλω-
μένος ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ ἵππου του, ἐκράτει
εἰς τὴν παγωμένην ἤδη χεῖρά του τὸ ἔλφος τοῦ ὀ-
λοῦ αἵματος. Ἡλπίζον, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ εὕρω
τὸν πατέρα μου, καὶ ἐτυλογίεσθαι ὅτι ἔσως τὰν εἴ-
χον ἀφίρειται οἱ ἐχθροί μας ἵνα ἐξαπλήκωσιν ἐπὶ
τοῦ ἀψύχου λειψάνου του μισητὴν ἐκδίκησιν. Ἀποῦ
δ' ἐπὶ πολὺ τὸν ἐζήτητα, ὁ Λουίτπόλδος αἰκτεῖρας
τὴν βλίψιν μου, μ' ἐσυρεν ἄκοντα μακρὰν τῆς
σκηνῆς ταύτης τῆς σφαγῆς, καὶ τὴν ἐπαύριον ἐγ-
κατέλειψα τὴν χώραν ταύτην, ὅπου τὰ πάντα μοὶ ἀ-
νεκάλουν τὰς δυστυχίας μου.

Ἐπανελθὼν δ' εἰς Μοιγρανφέλσιον, ἔζητα ἐπὶ πολὺ ἐν
μοναξίᾳ. Τὸ ἔλφος δ' μοὶ εἶχε δώσει ὁ Λουίτπόλ-
δος, ἔμεινε κρεμάμενον εἰς τὸν τοίχον, ἡ δὲ λόγ-
χη καὶ τὸ ὄρου μου ἐσκωρίων παρερριμένα εἰς γωνίαν
τινα. Ἀνοίσθητος εἰς πᾶσαν ἡδονὴν, ἡμῶς χριστούμενη
μόνον παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ἀνίας τραπέζης, ὅπου
ἤνυσάμην ν' ἀφοσιώσω εἰς τὸν Θεὸν τὴν πλήρη πι-
κρίαν καρδίαν μου.

Ἐνταῦθα ἐσπύραν τινα, ὁ Λουίτπόλδος ἦλθε πρὸς
με, καὶ λαβὼν φιλικῶς τὴν χεῖρά μου, μοὶ εἶπεν, Εἴ-
ναι καιρὸς, νῆ φίλε μου, νὰ περιστείλῃς τὴν λύ-
πην ταύτην, ἥτις σὲ καταρθεῖται ὁσμήραι. Σὲ ἀνέ-
θρεψα ὡς τέκνον μου· ἀκούσον τὰς συμβουλίας μου,
ὡς ἡθέλεις ἀκούει τις τοῦ πατρὸς σου, σὺ θέλω καλὴ
εἶναι τὸν τόπον. Ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ λησμονήσῃς τὴν
καταγωγὴν σου, καὶ διὰ δολερασίαν ἐπίσης σκληράν,
ὡς ἐκινήσῃς ἄρτι σοὶ ἐστειλῆς, σὲ ἐπαναφέρει εἰς τὰ ἱπ-
ποτικά δικάια σου. Θέλει ὥστε νὰ βοηθήσῃς αὐτὸν
αὐτὸν, καὶ παιδὸν ἐκ κέρους σου ὅτι ἀγαπᾷ ἡ τι-
μὴ τῆς οἰκογενείας σου, νὰ ἐλπίσῃς τὸ καλὸν ἐκ τῆς
θείας προνοίας σου. Εἶσαι ἱππότης, ἀλλὰ τὸ ἔργον δὲν
ἔχει. Σοὶ δίδω πύργον ἐγὼ ἵνα δουλήσῃς ν' ἵνα ὑψώσῃς
τὸ ὄνομα τῶν προγόνων σου, καὶ ἵνα αἱ ὑποτελεῖ-
σαι ἀναγνωρίσῃς πάλιν εἰς σὲ τὴν καταγωγὴν
τῶν εὐγενῶν Κουήτων τοῦ Φαλκεμδέργου, καὶ
ἐλλογήσῃς τὸ ὄνομά σου, ὡς αἱ ὑποτελεῖς τοῦ πα-
τρὸς σου ἤλθον ἐκείνου τὸ ὄνομα.

Ἡμῶς χριστούμενη τότε τὸν εὐεργέτην μου γυνὴν δάκρυα
εὐγνωμοσύνης, καὶ μετὰ τινὲς ἐξομασθῶν προπαρα-
σκευῶν, αἱ ἐργασίαι διὰ τὸν πύργον κατὰ μὲν, εἰς τὸ
ὅποιον ὁ Λουίτπόλδος ἠθέλησεν ὁ ἴδιος νὰ με συνο-
δεύσῃ. Ἐπὶ τῇ δὲ διὰ τὸ ἀποφύγω τὰς ἐπικρίσεις ἐ-
χθροῦ, δὲ δὲ ὡς ἐφοβόμην, ἦν ἡ ἐκ τὸ ὄνομά μου
εἰς τὸ τοῦ Ρουδολφου, καὶ τὸ ἐνθυμίσθαι σὲ καὶ
ἐξέραστον ἐγὼ, ἥτις ἰδίαις γυναικὶν ἐπὶ τὴν εἰσοδὸν εἰς
τὸν ἀγῶνα ἤδη ἱππηλασίαν. Πλὴν καὶ τὸ νὰ ἐπὶ
τήσω τὴν γυναικα σου, ἀκριβὴ σου Θεοδώρα, καὶ μό-
νος ὁ Θεὸς γινώσκῃ πρᾶγμα τὸν ἡμῶς χριστούμενη, διό-
τι μοὶ ἀπέστειλε σύμβουλον τοιαύτην ὅποιον ἐπιθυμοῦν.

Ἦμην εὐδαίμων, καὶ μάλιστα ἀποῦ ὁ Θεὸς ἐφύ-
κησε νὰ μοὶ εὖωσθαι υἱόν, ὅταν ἡσυχάζομαι νὰ ἐγ-
καταλείψῃ τὴν Βοημίαν διὰ τὴν ἀποφυγὴν τὸ μῖσο
τῶν ὑποτελῶν του, καὶ ἴσως, διότι ἐγνώριζεν ἤδη
τὸ νέον μου ἐκδικητήν, ὁ νέος ἱππότης Εὐλανδόρ-
φιος ἦλθε νὰ ἐγκαταστήθῃ ἐνταῦθα ὑπὸ τὸ ὄνομα

Διετρίχου Φελσαγγαίμου. Ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν
ἀπαγῶν του ἠγόρασε πολλὰς γαίας εἰς τὰ περί-
χωρα, καὶ ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶναι ἐκεῖ, δὲν ἔπαυσε νὰ
μοὶ ἀνακαλῇ διὰ τῶν κακούργων ἐνοχλήσεών του, τὰς
ἀπειλὰς ὅσας μοὶ ἀκῆτεινε μετὰ τὴν εἰς τὸν ἀ-
γῶνα ἦν ταν του. Ἀλλὰ πιστὸς εἰς τὴν τελευταίαν
θέλησιν τοῦ πατρὸς μου, δὲν ἔλαβα κατ' αὐτοῦ τὰ
ὄπλα, εἰμὴ δ' αὖ νὰ ὑπεραγπίσω ἑμαυτὸν, καὶ ἀφίνω εἰς
τὴν θείαν Πρόνοιαν ἡ νὰ τὸν τιμωρήτῃ ἡ νὰ ἐμπνεύ-
σῃ εἰς αὐτὸν ἀγαθοεργὰ αἰσθήματα. Ἄς ἐλπίσωμεν εἰς
αὐτὴν, διότι ἐπαγρυπνεῖ ἐφ' ἡμῶν, ἀκόμη καὶ ὅτε φαί-
νεται ὅτι μᾶλλον ἐγκαταλείπει.

ΚΕΦ. Γ.

Ἀγρόβλεπτος καταστροφή.

Ὅταν ὁ Κόμης ἐτελείωσεν, τὸ πῦρ τῆς ἐστίας εἶχε
σχεδὸν σβασθῇ, καὶ ὁ μικρὸς Ὀθων, νικηθεὶς τελευ-
ταῖον, μ' ὅλας τὰς προσπάθειας του, ἀπὸ τὸν ὕπνον,
ἐκοιμήτο ἡσύχως ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς του.
Μόλις δ' ἡ Θεοδώρα ἐξύπνησεν αὐτόν, ἵνα κάμῃ τὴν
προσευχὴν του, καὶ ὁ μακρὸς ἤχος τοῦ κυνηγετικοῦ
κέρματος τοῦ σκοποῦ νέου ἀνήγγειλε κινδύνους.

Ἡ Θεοδώρα καὶ ὁ Ὀθων ἔτρεμον καθ' ὅλα των τὰ
μέλη, ὅταν στρατιώτης εἰσῆλθε καὶ εἶπεν εἰς τὸν κύ-
ριόν του, ὅτι οἱ ἐχθροί, αἰφνιδίως ἐπελθόντες, ἔθεσαν
τὸ πῦρ εἰς τὴν ὀπισθεν θύραν, καὶ ὅτι τὰ φρέσκα
ἐφθάνον ἤδη εἰς τὰς ἐσω αὐλὰς. — Ἀγαπητὴ μου
Θεοδώρα, εἶπεν ὁ ἱππότης ἐναγκαλιζόμενος τὴν σύ-
ζυγον του, ὁ Θεὸς μᾶς δοκιμάζει ὡς τιμωροῦμεν
ὑπὸ τὴν χεῖρά του, καὶ ὡς ἐγκαταλειφθῶμεν εἰς τὰ
εἰς τὴν χεῖρά του· σὲ ἀφίνω ἵνα ἐκπληρώσω τὸ καθήκόν μου.
Ἐὰν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ πείσωμεν, σὺ σώθητι μὲ τὸ τί-
νον σου διὰ μέσου τῶν ὑπογείων, τὰ ὅποια γινώριζεις·
ἐγὼ δὲ καὶ ὁ Θεὸς ὡς σὲ προφυλάξῃ.

Ἀκούων δὲ τούτους τοὺς λόγους, ἀπεσπάρθη τῶν ἐρα-
χίων ν' αὐτῇ, συζύγου του καὶ ἐρρίφθη ἐξω τοῦ οἴκημα-
τος. Ἡ δὲ Θεοδώρα, γονυπετὴς καὶ μ' ἐκτενεῖς τὰς
χεῖρας, ἐπεκλείτο μετὰ ζέσεως τὴν θείαν βοήθειαν, καὶ
ὁ Ὀθων κείμενος πλησίον τῆς, ἐκλασε καὶ ἐφώναζεν.

Ὁ Κόμης ἐν ταῦτοις συνήθροισεν τοὺς ἀνθρώπους
του, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ἐδελβερτον, ὅστις
ἐκ τῶν μερῶν του συνήθροισεν καὶ αὐτὸς τοὺς ἐδικοὺς του,
ἐβίβη πρὸς τὰς φλόγας, καὶ ἐρρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν
ἐχθρῶν· ἀλλ' ἡ ζέσις του τὸν παρέσυρε λίαν μακρὰν,
καὶ χωρισθεὶς τοῦ στρατεύματός του, εἶδε πάραυτα
ἐκταὴν περικυκλωμένον ἀπὸ δορυφόρους τοῦ Διετρί-
χου, εἰπὼν, μ' ὅλας τὰς προσπάθειας του, τὸν κατέ-
λαβον καὶ τὸν ἐσυρον μετ' ἐκείνων.

Ὅταν παρουσιάσθη εἰς τὸν Διετρίχον — Ἀξιόλογα ἰ-
χὺρις Κόμη, τῷ εἶπεν αὐτὸς μετὰ σατανικοῦ μειδιά-
ματος, κατώρθωσα τέλος πάντων νὰ εἶς ἐνθυμίσω
ὅτι δὲν εἶναι μάταιον νὰ συμπλαγῇ τις μ' ἐμέ; Ἄς

ὁπάγωμεν ἤδη μαζί, διότι μοί ἀνήκετε δικαιοτάτα, καί ἐλπίζω ὅτι διὰ τῆς εἰρετικῆς καί τοῦ σκότους θά ἱατρευθῆτε ἀπό τὴν ὀρεξίν ὃν ἀποκτήσετε ἀλύσεις χρυσᾶς καί τὴν τιμὴν τῶν ἱππηλασιῶν.»

Ὁ δ' Ἑρρίκος δὲν ἀπεκρίνετο ποτῶς· οἱ ὀρθαλμοὶ του ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ οἴκηματος, ἐν ᾧ ἄφηταν ὅ,τι εἶχε προσηλύστερον καί προσήγετο.

Ὁ Ἑδελβέρτος ἔπεσεν ὑπὸ τὰς πληγὰς ἐκείνων οὐ· ἔτριψε τὴν προτεραίαν εἰς φυγὴν· οἱ δὲ ἄνθρωποι του βλέποντες αὐτὸν ἐξηπλωμένον ἄπνουν, ἀπεδειλί- ασαν, ὡς καί οἱ τοῦ κόμητος, ὅτε τὸν εἶδαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, καί πάντες εἰσηλθόν ὁρμητικῶς ἐν τῷ Πύργῳ διὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθῶσιν ἐτι, ὅταν ἠδύνατο. Ἀλλ' ἦτον ἤδη πολὺ ἄργά· ὁ Διέτριχος εἰσηλθεὶς ἐν αὐτῷ καί αὐτὸς μετὰ τοὺς ἀκολούθους του, καί ἀφοῦ προσδιώρισε τὸ ἴδιον ἐαυτοῦ μέρος τῶν λαφύρων ἐγκατέλειπε τὸ ἐπίλοιπον εἰς τοὺς μαύρους τοῦ ἱππότας, οἵτινες ἤρχισαν τὴν λαφυραγωγίαν.

Ἐν τούτοις ὁ Κόμης, φυλαττόμενος ὑπὸ τεσσάρων ἀπειθοφόρων, καί καθήμενος ἐπὶ βράχου, ἤκουεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκληροτέρας ἀθήμενίας, τὰς χαρμασύνους φωνὰς τῶν νικητῶν, καί τοὺς γογγυσμοὺς τῶν θνησκόντων, οὓς ἄνεμος ψυχρὸς ἔφερε μέχρι αὐτοῦ. Δάκρυα πεπυρωμένα ἐπίπτον ἀπὸ τοῦ ὀρθαλμοῦ του ἐπὶ τοῦ καλύπτοντος τὸν βράχον βρύου, καί τὰ τρέποντα γαῖλη του δὲν ἤρθαιζον εἰμὴ λόγους συγγνώμης, ἐν ᾧ οἱ φύλακές του τῷ ἐπέφερον ὕδρεις καί ἀγροικιστάτους χλευασμούς. Ἡ ἀπώλεια ὅλων τοῦ τῶν ἀγαθῶν καί αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας του δὲν ἦτο τίποτε συγκρινομένη πρὸς τὸν θάνατον τασούτων πιστῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες ἐξετέθησαν πρὸς ὑπεράσπισίν του, καί πρὸς τὴν σκληρὰν ἀβεβαιοτητα, εἰς ἣν εὐρίσκατο φυλαττόμενος μακρὰν τῆς συζύγου καί τοῦ τέκνου του. Τόσαι θλίψεις ἠνωμέναι τὸν ἔρριψαν εἰς εἶδος ληθαργίου, ἀρ' οὐ ἐξήλθεν εἰς τὴν ἀφίξιν μόνον τοῦ Διέτριχου.

— Λοιπὸν, ἱππότα, τῷ εἶπεν ὁ τελευταῖος, κτυπῶν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου, τὸ πᾶν ἐτελείωσε, καί ὡς ἀναχωρήσωμεν πέραντα. Δύνασαι νὰ ἀποχαιρετήσης ἤδη τὸν Πύργον σου, καί τὰς ματαίας τοῦ κόσμου ἡδονὰς ἵνα ἐναγχοιήθῃς μόνον εἰς τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν σου. Ἡ μετένοιά σου εἶνε ὀλίγον βεβηλωμένη, εἶνε ἀληθὲς, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ θά τὴν συνήθισας, καί μίαν ἡμέραν θά μ' εὐχαριστήσῃς, διότι σοὶ προσητοίμασα οὕτω τὴν εἴσοδον τῶν οὐρανῶν, ἐν ᾧ ἠδυνάμην νὰ μεταχειρισθῶ ἄλλως τὴν νίκην μου.»

Ὁ Ἑρρίκος ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴν ἤκουε τοὺς σαρκασμοὺς τούτους· τόσον ἦτο ἐμπερνοντις ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας του, περὶ ἧς δὲν ἠδύνατο οὐδ' ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ. Εἶτα τὸν ἔθεσαν ἐπὶ ὀχήματος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀργυρῶν σκευῶν του καί τῶν ἐπίπλων τῆς συζύγου του, ἅτινα ὁ Διέτριχος ἔλαβεν εἰς τὴν μερίδα του ὡς λάφυρα καί, προηγούμενου τοῦ ἐχθροῦ του, ὅστις ἐδάδιζε ὑπερηράνως ἐπὶ κεφαλῇ τῆς συοδίας, ἐμακρύνθη μετ' οὐ πολὺ ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ Βαλδοβέργου καί τῶν περιχώρων του, ἅμα ἤρχισαν νὰ φωτίζωσι τὴν γῆν αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Ἀλλὰ τὰ σκότη τῆς νυκτός,

δένειχον ἐτι ἐντελῶς διασκιδασθῇ, ὅταν φλόξ πένθιμος ὑφουμένη ὑπὲρ ἅνω τοῦ θάτου· ἔτρεπε τὴν προσοχὴν τοῦ τε αἰχμαλώτου καί τῶν φυλάκων του. Ἦτον δ' οὐ- τηέκτου Πύργου, ὃν ὁ Διέτριχος διέταξε νὰ πυρπολήσῃ· σιν ἵνα μὴ μείνῃ οὐδὲν ἶχνος τοῦ δόματος ἐκείνου εἰς ὃν ἀνῆκε. Δάκρυα διέφυγον τοὺς ὀρθαλμούς τοῦ Ἑρρίκου, καί ἵνα κρύψῃ αὐτὴ ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ του ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του μετὰ τὸν μανδύαν του.

— Δίκαιε Θεέ, εἶπεν, εὐπλάγχυνε Θεέ, εἴται μάρ- τυς τῶν ἀληθειῶν, ὡς εἶνε λεία ἡ ψυχὴ μου μὴ συγχωρῆς νὰ γογγύζω ἐναντίον τῶν ἀπαρρήτων τῆς προνοίας σου, καί ὅς μετὰ τὴν δύσπαιιν νὰ δέλωμαι μετ' ὑποκλίσεως τὰς πληγὰς δι' ὧν ἡ χεὶρ σου με τιμωρεῖ. Παραδίδω εἰς τὰς πατρικὰς σου φροντίδας τὴν πτωχήν μου σύζυγον καί τὸ δυστυχὲς τέκνον μου, ἔσο τὸ ἐρεισμά των, ὁ παραμυθητὴς των καί ὁ πατήρ των.»

Ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὴν εὐχὴν τοῦ Ἑρρίκου, ἠρθάνθη ἐαυτὸν ἀνακουφισθέντα καί ἐνισχυθέντα, καί ὀπισθεὶς μετὰ καθολικὴν εἰς τὴν θεῖαν θέλησιν ὑπόκλινεν ἀπεφά- σισε νὰ ὑποφέρῃ καρτερικῶς, ἕως οὗ ἡ θεία πρόνοια εὐδοκήσῃ νὰ τὸν ἀποδώτῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Τέλος ἡ συνουσία ἐξήλασε τοῦ δάσους, καί οὐρανὸς κα- θαρὸς καί γλυκύς ἤγγειλεν ἡμέραν τόσον καλὴν, ὅταν ἡ προτεραία νύξ ἦτο σκοτεινὴ καί ψυχρά.

Ὅλα τὰ περὶ τοῦ Βαλδοβέργου ἦσαν ἔρημα, καί ὅταν ὁ ἥλιος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος δὲν ἐφώτισεν εἰμὴ ἐρείπια, ἀντὶ τῶν ὑπερηράνων πύργων, οἵτινες ἐκόσμηον τὰ περιχώρα. Ἐντὸς δὲ τοῦ περικλησίου, ἐμπρόσθεν τῆς ἀγίας τραπέζης ἐγονυπέται γυνή. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτον ἡ Θεοδώρα.

Τὴν παρελθούσαν νύκτα, ὅταν τὴν ἀφῆκεν ὁ σύ- ζυγός της, ἔμεινε κατ' ἀρχὰς ἀκίνητος, βεβηλωμένη εἰς σκληροτάτην ἀθήμενίαν, καί τείνουσα οὓς προσ- εκτικὸν εἰς ὅλας τὰς κραυγὰς τῶν μαχομένων. Ἀφ- φνης ἤκουσε τὸν κρότον θημάτων ἱπποῦ εἰς τὸν πρόδομον, καί δὲν ἀνεγνώρισε τὸ βῆμα τοῦ συζύγου της. Σφίγγει τότε τρέμοντα τὸν μίσθον τῆς ἐπὶ τῆς καρδίας της, καί παραδοθεῖσα εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοι- αν, περιμένει μετ' ὑποκλίσεως τὸ τέλος τοῦ αἵματη- ροῦ δράματος, ἐν ᾧ θά διέπρεπεν ἴσως καί αὐτὸς ὡς θῦμα.

Ἐν τούτοις ἐνθυμεῖται τὰς μυστικὰς διόδους, πε- ρὶ ὧν ὁ Κόμης τῇ ὠμίησεν, ἀνίσταται ὁρμητικῶς καί, συνκροίσασα ὅ,τι ἐκ τῶν φορεμάτων της ἠδυνή- θη νὰ εὐρῇ, φεύγει μετὰ τῆς κιθάρας της.

Καταβᾶται δὲ διὰ κλίμακος κρυφίας εἰς ὑπόγειαν γνωστὰ μόνον εἰς αὐτὴν καί τὸν σύζυγόν της, ἣν ἤδη ἐκτός κινδύνου, ὅταν οἱ μάυροι ἱππῶται εἰσεχώρησαν εἰς τὸ οἰκημῖόν της μᾶλλον ἵνα λαφυραγωγήσωσι τοὺς θησαυροὺς της, ἢ ἵνα γαίνωσι κύριοι γυναικὸς ἀ- χρήστου.

Ἀφοῦ δὲ μετὰ δυσκολίας εὗρε τὴν ἔξοδον τῶν θό- λων ἐκείνων, οὐδαμῶθεν φωτισμένων, ἡ Θεοδώρα ἀ- νέπνυσεν ἀνετώτερον ὅταν ἐξεληθούσῃ προσεκτικῶς τῶν βῆτων, οἵτινες ἐκάλυπτον τὸ στόμιον τοῦ βρά- χου, καί τῆς ἐν αὐτῷ ὑπογείου διόδου, ἠρθάνθη τὴν πρῶτὴν τοῦ ἐλευθέρου αἵρος πύλιν. Τὸ

πάν ἦτον ἔρημον πέριξ αὐτῆς, καὶ ἡ σιωπὴ τῆς νυκτὸς δὲν ἐταράσσετο, εἰμὴ ἀπὸ τὰς μακρυνὰς τῶν μαχομένων κραυγᾶς. Περιετύλιξε τὸν υἱὸν τῆς μετὸν μανδύαν, τὸν ὁποῖον ἐβρίσκειν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς ἀνχωροῦσα, καὶ κατέβη τὸν λόρον διὰ τοῦ δρόμου, ὃν ἠκουλούθησε τὴν προτερσίαν. Καὶ ἄκουσα δὲ ἦν λάφυρον σκληροτάτων ἀθημανιδῶν, ἀμφιβλαστα ἐὰν ποτε θὰ τῇ συγχωρηθῇ νὰ ἐπανεύρῃ ἐκεῖνον ὃν ἠγάπα.

Ὅταν ἐφθίσειν εἰς τοὺς πρόποδες τοῦ λόφου ἐσταμάτησε καὶ ὤψατο τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν πύργον. Χεῖμαρρος καπνοῦ ὕψουτο ἤδη ἐπὶ τῆς στεγῆς, καὶ μετ' ὀλίγον δι' ὅλων τῶν θυρίδων ἐξήρχοντο δινὰ φλογῶν. Αἰτημονήτασα τὸν κίνδυνον, ὅστις ἀκόμη τὴν ἠπεῖλει, ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ψυχρὰ ὡς μαρμαρίνος ἀνδριάς ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ τούτου θεάματος, καὶ σχεδὸν παράφρων, ἐκώφευεν εἰς τοὺς κλαυθμούς τοῦ παιδὸς τῆς.

Ἡ θεὰ τοῦ παρεκκλησίου τῆς Παναγίας, ἐν ᾗ τὴν εἶδομεν τὴν προτερσίαν, καὶ οὐτινος οἱ τοῖχοι ἐρωτίζοντο ὑπὸ τῆς ἀντανακλάσεως τῆς κυρταῖας, ἀνεκάλεσε τέλος τὴν Θεοδώραν εἰς ἐνυϊήν. Ἐτάχυνα τότε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν ταπεινὸν ἐκεῖνον ναὸν καὶ κύψατο μετὰ τοῦ Ὁθωνος ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τινὰς στιγμὰς βαθείας σκέψεως, «Κύριε, εἶπε με φωνὴν μαρτυροῦσαν ὅλην τῆς ψυχῆς τῆς τὴν ὑπόκλισιν, σὺ μοὶ τὰ ἔδωκες, σὺ μοὶ τὰ ἀφῆρες, εὐλογημένον ἔστω τὸ ὄνομά σου! Χθὲς ἀκόμην ἤμην σύζυγος εὐδαίμων, σήμερον δ' ἴσως εἶμαι δυστυχὴς χῆρα. Ἴδε τὴν δυστυχίαν τῆς δούλης σου, καὶ βοήθησόν με ἐγκαταλείπω εἰς τὴν Πρόνοιάν σου ὅτι μοὶ μένει εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τίθεμαι ὑπὸ τὴν πατρικὴν σου προστασίαν καὶ σοὶ ἐμπιστεύομαι ὁλοκλήρως τὴν τύχην τοῦ τέκνου μου. Ἴσως δὲν ἔχει πλέον πατέρα, ἔτο σὺ πατήρ του· ἔχομεν πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀγοθότητά σου, γεννηθήτω λοιπὸν τὸ θέλημά σου! Καὶ σὺ, μήτε τῶν θλίψεων, ἰδέ τὰς ταλαιπωρίας σουζύγου καὶ μητρὸς ἀτυχοῦς, πρέσβευτον ὑπὲρ ἡμῶν, δέχθητι ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην σου, καὶ μὴ συγχωρῆς νὰ βλατανίζηται ἡ ἀθωότης ἀπὸ ἀνθρώπους ὑπερόπτας, καταδιώκοντας αὐτήν.»

Χεῖμαρρος δακρύων ἐμετρίασε τὴν ὁδύνην ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ὁποίας ἐπιέζετο ἡ Κόμνησσα, ἥτις ἐξηκολούθησε νὰ θρηνῇ καὶ νὰ δέχεται ἄχρι τῆς αὐγῆς, ἐν ᾗ τὸ τέκνον τῆς ἐκοιμᾶτο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Ὅταν δὲ τοῦτο ἐξύπνησεν ἐράνη λίαν ἐκπεπληγμένον βλέπον ἐαυτὸ εἰς τόπον ξένον.—Ποῦ εἴμεθα; εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του, καὶ δάκρυα ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

—Εἴμεθα ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ὑψίστου, ἀπεκρίθη ἡ Θεοδώρα, καὶ μὴ κλαίης πλέον· ἔλθέ, ἃ προσευχηθῶμεν ὁμοῦ πρὶν ἀναχωρήσωμεν.»

Ἦτε μήτηρ καὶ τὸ τέκνον μετὰ σύνταμον προσευχὴν, ἠγέρθησαν καὶ ἡτοιμάσθησαν ν' ἀναχωρήσωσιν ἡ Θεοδώρα ἔτχισε τὸν μανδύαν τῆς εἰς δύο, ἔδωκε τὸ ἡμισυ εἰς τὸν Ὁθωνα ἵνα προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἤδη ψυχρὸν τοῦ φθινοπώρου ἀνεμον, καὶ ἐκράτησε τὸ ἄλλο δι' ἑαυτήν. Ἀφοῦ δὲ διώρθωσε τὴν κόμην τῆς καὶ προσήλωσεν εἰς τὸν βραχίονά τῆς τὴν

κειθάραν, δι' ἧς ἐσκέπτετο νὰ κερδίῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν αὐτῆς καὶ τοῦ τέκνου τῆς, ἐξῆλθε καὶ ἤρχισε μετὰ γενναιότητος τὴν μακρὰν ὁδοιπορίαν, ἧς ἠγνόει τὸ τέρμα. Πρὶν δὲ εἰσελθῇ εἰς τὸ δάτος ἔστρεψεν ἀκόμη μίαν φορὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ εἰρεῖπια τοῦ Βαλδοβέργου, καὶ, ἀφιερῶσασα ἑαυτὴν ἐκ νέου εἰς τὸν Θεόν, εἰσεχώρησεν εἰς τὰ σκότη τοῦ δάτους.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΡΟΛΟΣ Α'.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

(Συνέχεια. Ἴδε σφ. 22. 45.)

Ἡ ὑπέρογκος, ἡ αἰφνίδιος, ἡ ἐμπαθὴς ἐξουσία τὴν ὁποίαν ἐσφετερίζετο ἡ βουλή, κατέπληξε μὲν τὴν κυβέρνησιν, πολλὴν δὲ κίνησιν παρήγαγεν εἰς τὸ ἔθνος. Ὁ Στραφφόρδιος εἶχε προῖδι τὴν ἐκρηξίν ταύτην καὶ εἶχε θερμῶς παρακαλέσει τὸν βασιλέα νὰ τὸν ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ παρασταθῇ εἰς τὸ παρλαμέντον. «Ἐκεῖ δὲν δύναμαι, τὸν ἔγραφε, νὰ χρησιμεύσω κατ' οὐδὲν εἰς τὴν Υ. Μ. Θέλω μόνον αὐξήσει τοὺς κινδύνους αὐτῆς καὶ παραδίδωμι ἐμὲ αὐτὸν εἰς τοὺς ἐχθρούς μου. Ἐπιτρέψατέ με λοιπὸν νὰ μείνω μακρὰν, εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, εἰς τὸν στρατόν, ὅπου θέλετε, ὅπου δύναμαι ἀκόμη νὰ φανῶ ὑμῖν χρήσιμος καὶ ν' ἀποφύγω τὴν ἐπικειμένην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου καταστροφὴν.» — «Ἐχω ἀνάγκην, τὸν ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, τῶν συμβουλῶν σου ἰδῶ, καὶ ἐνόσω εἶμαι βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, μὴ φοβεῖσαι τίποτε· μήτε τρίχα τῆς κεφαλῆς σου δὲν θέλουν ἐγγίσει.» — Ὁ Στραφφόρδιος ἐδίσταζεν ἀκόμη, ἐπειδὴ δὲ προσεκλήθη καὶ δεύτερον, ἀψηφῶν ἤδη τὸν ἀναπόδραστον κίνδυνον, ἀνιχώρησεν, ἀποφασίσας νὰ κατηγορήσῃ πρῶτος αὐτὸς, ἐνώπιον τῆς ἄνω βουλῆς, ἐπὶ ἀποδείξει τὰς ὁποίας προσφάτως συνέλεξε, τοὺς ἀρχηγούς τῆς βουλῆς, ὡς προκαλέσαντας καὶ ὑποστηρίζαντας τὴν εἰσβολὴν τῶν Σκώτων. Ἀλλ' ὁ Πύμ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ, μαθόντες τὰ κατ' αὐτῶν μελετώμενα, προέλαβον τὸν ἀντίπαλον ἐκεῖνον. Ὁ Στραφφόρδιος ἐφθασεν εἰς Λονδῖνον τῇ 9 Νοεμβρίου· τῇ 10 ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ κληνῆρης ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τοῦ πυρετοῦ· τῇ δ' 11, ἡ βουλή, κλείσασα τὰς θύρας αὐτῆς, τὸν κατηγόρησεν αἰφνης, κατὰ πρότασιν τοῦ Πύμ, ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ. Μόνος ὁ Λόρδος Φαλκλάνδιος, ὃς καὶ ἐχθρὸς τοῦ Στραφφόρδιου, εἶπεν, ὅτι ἐνόμιζεν ἀναγκαίαν ἀναβολὴν τινά, καὶ τινά πλείοτέραν ἐξέτασιν, χάριν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς βουλῆς. Ἡ ἐλαχίστη ἀναβολή, ἀπήντησεν ὁ Πύμ, εἴμαι πορεῖ ν' ἀνατρέψῃ τὰ πάντα. Ἐὰν ὁ κόμης ἀπαξ μόνον συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ βασιλέως, τὸ παρλαμέντον διαλύεται· καὶ ἐπειτα ἡ βουλή δὲν δικάζει,